

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ (Ίωαν. 6´ 5-42)
6 Μαΐου 2018

«Ὅς ἂν πῖν ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα».

Μὲ αὐτὸν τὸν λόγο ὁ Κύριος, ὅπως ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, διακονεῖ τὴ σωτηρία αὐτῆς τῆς τραυματισμένης ψυχῆς, τὴν ὁποία συνάντησε στὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, στὸ πρόσωπο τῆς ἁμαρτωλῆς Σαμαρείτιδας γυναίκας. Τῆς ἀποκαλύπτει μεγάλες ἀλήθειες. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τῆς εἶπε ὅτι ὅποιος πιεῖ ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ δίνει Ἐκεῖνος, δὲν θὰ διψάσει ποτὲ πιά. Ἄς δοῦμε λοιπὸν ποιὰ εἶναι ἡ δίψα τοῦ ἀνθρώπου στὴν ὁποία ἀναφέρεται ὁ Κύριος καὶ γιατί μόνο Ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ τὴν ικανοποιήσῃ. Μὲ αὐτὸν τὸν λόγο ὁ Κύριος, ὅπως ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, διακονεῖ τὴ σωτηρία αὐτῆς τῆς τραυματισμένης ψυχῆς, τὴν ὁποία συνάντησε στὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, στὸ πρόσωπο τῆς ἁμαρτωλῆς Σαμαρείτιδας γυναίκας. Τῆς ἀποκαλύπτει μεγάλες ἀλήθειες. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τῆς εἶπε ὅτι ὅποιος πιεῖ ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ δίνει Ἐκεῖνος, δὲν θὰ διψάσει ποτὲ πιά. Ἄς δοῦμε λοιπὸν ποιὰ εἶναι ἡ δίψα τοῦ ἀνθρώπου στὴν ὁποία ἀναφέρεται ὁ Κύριος καὶ γιατί μόνο Ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ τὴν ικανοποιήσῃ.

Ὁ Κύριος δὲν μιᾶ γιὰ τὴ σωματικὴ δίψα ἀλλὰ γιὰ τοὺς μεγάλους καὶ ἀσίγαστους πόθους τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Αὐτοὺς τοὺς πόθους τοὺς χαρακτηρίζει ὡς «δίψα», γιὰ νὰ φανερώσῃ πόσο ἔντονοι εἶναι, διότι ἡ δίψα εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἔντονα αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ πρέπει σύντομα νὰ ικανοποιηθεῖ, γιὰ νὰ παραμείνῃ ὁ ἄνθρωπος στὴ ζωὴ. Δὲν ἀντέχει χωρὶς νερὸ παρὰ ἐλάχιστες ἡμέρες.

Καὶ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ πόθοι τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ποὺ ζητοῦν ὅπωςδήποτε ικανοποίηση; Εἶναι ὁ πόθος γιὰ ἀφθαρσία καὶ ἀθανασία. Λυπᾶται ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴ φθορὰ ποὺ βλέπει νὰ κυριαρχεῖ στὸν παρόντα κόσμον καὶ κυρίως γιὰ τὴ φθορὰ στὸ σῶμα του: ποὺ ἀρρωσταίνει, ποὺ γερνᾶ, καὶ τὸ χειρότερο, ποὺ πεθαίνει. Ὁ ἄνθρωπος δὲν δημιουργήθηκε γιὰ τὸν θάνατον ἀλλὰ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ. Γι' αὐτὸ ἀποστρέφεται τὸν θάνατον, συγκλονίζεται ἀπὸ τὸν θάνατον. Δὲν θέλει νὰ πεθάνῃ.

Ποθεῖ ἐπίσης τὴν τελειότητα καὶ μάλιστα τὴν τελειότητα στὴν ἀρετὴ. Θέλει νὰ εἶναι τέλειος σὲ ὅλα, ἄμεμπτος, καθαρὸς ἀπὸ κάθε ἀτέλεια, ἀπὸ κάθε ἐλάττωμα. Ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχει ἀκατηγόρητη συνείδηση. Ἀγαπᾷ τὴν ἀρετὴ, τὴν θαυμάζει. Θέλει νὰ νὰ ἀναδειχθεῖ, νὰ δοξα-

σθεῖ. Διψᾷ τὴν χαρὰν, τὴν εὐτυχίαν.

Πόθοι διάφοροι τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ποιὸς ὅμως μπορεῖ νὰ τοὺς ἱκανοποιήσει;

Μόνον ὁ Χριστὸς ξεδιψᾷ τὸν ἄνθρωπο.

«Ἡ δίψα τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν», γράφει ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας, «ἀπείρου δεῖται τινος ὕδατος». Ἡ δίψα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς χρειάζεται κάποιο νερὸ πὸν νὰ μὴν τελειώνει ποτέ, νὰ εἶναι ἀπειροαὐτὸς ὁ κόσμος μὲ ὅλα τὰ ἀγαθὰ του εἶναι πεπερασμένος, ἔχει ὅρια, πῶς μπορεῖ νὰ ἐπαρκέσει; Καὶ αὐτὸ τὸ ἀπειρο νερὸ εἶναι ἡ θεία Χάρις, ὁ Θεὸς κοινωνούμενος. Μόνον ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ ξεδιψᾷ τὸν ἄνθρωπο, ὁ Θεὸς ὁ ἀφθαρτος, ὁ ἀθάνατος, πὸν ἔχει κάθε τελειότητα σὲ ἀπειρο βαθμὸν, ὁ μόνος Ἅγιος, ἡ πηγὴ κάθε ἀγαθοῦ.

Γι' αὐτὸ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐνηθρώπησε, γιὰ νὰ ὀδηγήσει τὸν ἄνθρωπο στὸ Θεόν, γιὰ νὰ σβήσει τὴν ἀνθρώπινη δίψα, πὸν τελικὰ δὲν εἶναι παρὰ ἕνας πόθος: ὁ πόθος γιὰ τὸν Θεόν, γιὰ τὸν Χριστόν. Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι δημιουργημένος «κατ' εἰκόνα» καὶ «καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ. Ἔχει θεϊκὰ γνωρίσματα καὶ εἶναι προορισμένος, ἂν τὸ θελήσει, νὰ γίνῃ θεός - τίποτε λιγότερο! Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἔμφυτη τὴν ἀναζήτησιν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς εἶναι «ὁ μόνος ἐπιθυμητός, οὗ τυχοῦσιν οὐκ ἐνὶ ζητεῖν περαιτέρω», γράφει πάλι ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας. Εἶναι ὁ μόνος πὸν ἐπιθυμεῖ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ. Κι ὅσοι τὸν βροῦν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ζητήσουν τίποτε ἄλλο στὴ ζωὴ τους. Σταματοῦν τὴν ἀγωνιώδη ἀναζήτησιν. Ἀναπαύονται πλήρως. Εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς πὸν εἶπε σήμερον στὴ Σαμαρείτιδα ὁ Κύριος «οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα».

Ἄραγε καταλαβαίνουμε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου; Ὅποιος πιεῖ ἀπὸ τὸ νερὸ πὸν δίνει ὁ Κύριος ξεδιψᾷ τελείως. Τὸ ζοῦμε αὐτό; Ἄν ναι, εἴμαστε μακάριοι· κι ἂς τρέξουμε σὰν τὴ Σαμαρείτιδα νὰ ὀδηγήσουμε κι ἄλλες ψυχὲς στὴν πηγὴ τοῦ ἀληθινοῦ νεροῦ. Ἄν ὄχι, ἂς μὴν ἀπογοητευθοῦμε. Δόξα τῷ Θεῷ, ξέρουμε πού θὰ ξεδιψάσουμε. Νὰ ἀγωνισθοῦμε φιλότιμα. Καὶ θὰ βροῦμε ὅπωςδήποτε τὸν Χριστόν· ἢ μᾶλλον Ἐκεῖνος θὰ μᾶς βρεῖ, θὰ μᾶς ἀποκαλυφθεῖ καὶ θὰ μᾶς ξεδιψᾷ. Αὐτὸς πὸν εἶναι ἀκούραστος νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ καταδιώκει τὴν κάθε ψυχὴν, γιὰ νὰ τῆς χαρίσῃ «τὸ ὕδωρ τὸ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Ἀμήν.

[dkpdf-button]